

Rik noemde ons allemaal 'Boy' of 'Girl'. Hij keek veel tv en gebruikte graag Engelse woorden en uitdrukkingen. 'Come on boys, nog even doorbijten!' 'Rik rules!' Hij was soms wat grof, maar hij deed zijn werk met hart en ziel, ik mocht hem wel. Bij de plantsoendienst leerde ik de kringloop van het leven kennen. Ik leerde de vernielzucht kennen. De verspilling. De vervuiling. Het verval. Ik wist nu wat zure regen aanrichtte. Ik wist elke vuilnisbak in het spiegelwoud te vinden. Waarom ik het zo noem? Omdat het bos me een spiegel heeft voorgehouden. *Kijk eens naar jezelf, Floris Trammelant. Wie ben jij? Ben je wie je wilt zijn?* Het bos heeft me naar mezelf leren kijken. Nu weet ik wie ik ben.

Op een dag nam ik Amira mee naar mijn oude eik. Ze klopte hem liefdevol op de bast en keek met respect omhoog. Ze keek naar de eik alsof het een mens was, of in elk geval een levend wezen. Op dat moment werd ik één met de natuur en met Amira. Onze zielen raakten elkaar. En ik wist dat ze me de kauwgumpapiertjes vergeven had. We gingen tussen de wortels van de woudreus zitten. Ze haal-

de een appel tevoorschijn en brak hem in twee stukken. 'Ben je gelukkig, Floris?' Ze zette haar sterke tanden in het vruchtvlees. Amira stelde altijd van die vragen waar je niet onmiddellijk een antwoord op wist.

'Ik heb het gevoel dat ik mezelf nu pas leer kennen...' Ik wuifde naar de bomen om me heen. 'Hier kom ik tot rust.' Ik keek haar aan. 'En dat helpt me om mezelf te zien.' Ze knikte en at rustig door. Het was stil, een prettige stilte. In Amira's buurt was stilte een soort cocon waar ik uren in kon zitten. Vroeger werd ik gek als het te lang stil bleef. 'Ik ben ook veroordeeld.' Ze zei het achteloos terwijl ze de pitjes uit het klokhuis peuterde.

Ik was verbaasd. Ze zag er zo evenwichtig en sterk uit, ik kon me niet voorstellen dat het ooit anders was geweest. 'Gelukkig kwam ik hier terecht en niet in een instelling.' 'Wat...' begon ik, maar ik kon de vraag niet over mijn lippen krijgen. Wat deed het ertoe?

'Drugs,' antwoordde ze. 'En foute vrienden.'

'W... waarom ik?' Ik wilde het weten. Gespannen keek ik haar aan. Ze rekte zich uit en raakte met haar vingertoppen de stam van mijn eik aan.

'Jij bent...' Ze dacht even na. 'Jij bent puur. Niet fake, niet gespeeld... maar echt... Jij bent bio.'

Het woord hing even tussen ons in. Ik voelde me warm en blij. Ineens greep ze mijn arm.

‘Floris... ik geef je een nieuwe naam.’ Ze lachte, maar dat deed niets af aan de ernst van dat moment. ‘Vanaf nu ben jij Bioboy.’

Alles viel op zijn plaats. Het moest zo zijn. De oude eik kraakte goedkeurend. En zo werd ik Bioboy.

Op de plantsoendienst namen ze mijn nieuwe naam probleemloos aan. ‘Die naam zit je als gegoten, boy,’ zei Rik. Op school stribbelde men tegen: ‘Wat een puberale flauwekul!’ Uiteindelijk gaven alle leerkrachten toe, behalve één. Je kunt wel raden wie. ‘Je had minstens een Nederlandse naam kunnen kiezen!’ mopperde de Bivakmuts. Ja hoor, hij wist precies wat belangrijk was.

Mijn vader vond het maar niks. ‘Wat is er mis met de naam die je moeder en ik voor je gekozen hebben?’ Maar mijn moeder was snel overtuigd. Mijn schoolresultaten waren beter, mijn humeur was beter en ik liep netjes op het rechte pad. ‘Ik noem je met plezier Bioboy,’ glimlachte ze. En dus gaf mijn vader zich ook gewonnen.

Mijn nieuw gevonden evenwicht werd alleen verstoord door de dreigementen van Nick. Ik had geen autoradio en was niet van plan er een te stelen. Ik was slim genoeg om te beseffen dat Nick het daar niet bij zou laten. Hij zou met me afrekenen. Ik wist alleen niet hoe en wanneer.

En toen gebeurde er iets waardoor ik mijn problemen

even vergat. Mijn vader las de krant.

Het is donker. Alles is in een mysterieuze groene sluier gehuld. De geluiden komen schuddend en bonkend op me af, de trillingen worden steeds sterker, maar ik ben niet bang. Eerder onrustig. Het is bijna tijd.

Er zat een krant aan tafel toen ik die dag aan het ontbijt verscheen. Ze dronk koffie en at een croissant.

‘Goedemorgen!’ zei de krant, ze klonk net als mijn vader. ‘Morgen,’ bromde ik, want met kranten ga ik geen gesprek aan. Ik schonk mezelf een beker melk in en geeuwde. De krant verdween en mijn vader kwam tevoorschijn.

‘Wie we daar hebben!’ deed ik verwonderd. Werkte altijd. Mijn vader schoot in de lach. Maya en mijn moeder kwamen de keuken binnengegiecheld, ze stonden gezellig te kletsen bij het aanrecht. Mijn familie was helemaal in de ban van de nieuwe trend: cocooning. Gezelligheid troef. Laat de lappendekens en warme chocolademelk maar aanrukken, de buitenwereld bestaat niet.

‘Waarom zit je zo stom te grijnzen,’ grapte mijn vader opgewekt. ‘Nieuwe liefde?’

Zijn originele humor verrast me telkens weer. ‘Misschien.’ Ik greep de krant en doorbladerde haar achteloos. Ik lees niet graag kranten. Al die kommer en kwel op je nuchtere maag verteert zo slecht. Bovendien heb je een hele tafel nodig als je een beetje behoorlijk een blad wil omslaan. Ondingen. Intussen kabbelden de ochtendgeluiden op de achtergrond verder, terwijl mijn ogen van de ene krantenkop naar de andere dwaalden.

Mijn hart stond stil. Even maar. Toen begon het in een onverantwoord hoog tempo te roffelen.

‘Klapperbos moet verdwijnen voor aanleg industrieterrein.’

Mijn oude eik.

Dat was mijn eerste gedachte.

Amira.

Dat was de tweede.

Nooit.

Dat was de derde.

Ik concentreerde me op het artikel. Ik denk dat ik toen het wereldrecord snellezen vermorzeld heb. Er stond een foto bij van het bos. Op de foto waren ook de restanten van een vuilnisbak te zien, die in brand was gestoken of geëxplodeerd. De foto moest aantonen dat het bos een vuilnisbelt

was en dat de omgeving er wel bij zou varen als er een schoon industrieterrein voor in de plaats kwam. Ik wist meteen dat de hele zaak stonk. Geen twijfel mogelijk.

Het artikel bestond voornamelijk uit herhalingen, de boodschap kon niet duidelijk genoeg zijn voor de lezer, ze werd erin gestampt. Tot drie keer toe werd gezegd dat het industrieterrein aan uitbreiding toe was en dat het bos moest verdwijnen. Dat dit in het kader van de werkgelegenheid een klein offer was. Dat het bos een vergaderplaats was voor vandalen. Dat het onveilig was voor wandelaars. Ik hijgde van verontwaardiging. Wat een manipulatief stukje onzin! 3569 bomen moesten eraan geloven, ten voordele van 150 nieuwe banen, 3569 bomen werden geveld om een veiliger wereld te creëren. Geloofde iemand dit? Kon dit zomaar? Het was misdadig!

Ik kookte en op school was ik nog niet gekalmeerd. Ik kon mijn hoofd niet bij de lessen houden. Ik wilde naar mijn bos. Ik moest een oplossing zoeken. Maar spijbelen was geen optie. Mijn vrije uurtjes waren te belangrijk. Iedere minuut moest ik vanaf nu aan de redding van mijn spiegelwoud besteden. Ik zou tot het uiterste gaan.

Halfvijf, ik stond als eerste bij het hek. De poortwachter wist niet wat hij zag. Meestal wandelde ik sloom de poort uit. 'Heeft er iemand peper in je gat gestrooid?' riep hij me

na. Een mooi staaltje van correct Nederlands, een teken van respect. Ach, wat kon het me ook schelen. Ik rende naar de plantsoendienst en stormde zonder me te melden het kantoortje binnen. In mijn haast sleepte ik ook het rek met informatiebrochures mee. Ik werd letterlijk bedolven onder de informatie.

Rik kwam op het lawaai af. 'Ik moet dat rek toch eens aan de muur vastmaken,' lachte hij. 'Voor als er weer een wervelwind langskomt.'

'Het bos!' schreeuwde ik, de folders bij elkaar graaiend. 'We moeten ons bos redden!' Verbleekte hij? Hij ontweek mijn blik. Ik begreep er niks van. Rik zou toch wel vechten voor het behoud van het bos? 'Rik, ze willen het bos kappen,' herhaalde ik, voor het geval hij me niet begrepen had. 'Ik weet het.' Hij zei het zo zacht dat ik het nauwelijks hoorde. Ik hapte naar adem. Hij hielp me de folders oprapen en wenkte me mee naar achter, waar een soort van keet dienst deed als keuken. Het beviel me allemaal niks, maar ik volgde hem. Hij zette twee koppen muntthee. Vroeger vond ik thee iets voor oude dames bij een haardvuur. Maar als je in gure wind bladeren hebt geharkt of allerlei goor afval hebt gesorteerd, is thee een godendrank. Behoedzaam zette ik het kopje aan mijn lippen en liet het warme vocht naar binnen druppelen. Ik werd er meteen heerlijk warm van. Ik koesterde de warmte van de mok

tussen mijn handen en staarde naar het theegruis op de bodem, alsof ik er de toekomst in kon lezen. Ten slotte haalde ik de krant uit mijn binnenzak en ik legde die op tafel: 'Klapperbos moet verdwijnen.'

Rik keek ernaar: 'We vrezen dat er niets aan te doen is.' 'We?' Mijn stem klonk hees van ingehouden woede.

'De plantsoendienst en de milieugroep van de streek.' Hij streek met zijn hand door zijn haar. 'Ze ijveren al jaren voor het bos. Ze willen dat de gemeente het opkoopt, zodat het behouden blijft. Hij haalde zijn schouders op. 'Ik wist meteen toen het industriepark er kwam, dat het een hopeloze zaak was.'

'Waarom heb je niets gedaan?' drong ik aan.

'Wat dan? Er spelen zoveel belangen mee. Vooral financiële belangen,' zuchtte hij. Typisch! Typisch zo'n antwoord van volwassenen. Een paar nietszeggende woorden die je het gevoel moeten geven dat je er niets van snapt. Ik sprong overeind en begon tegen hem uit te varen. Ik ben niet trots op de scheldwoorden die ik naar zijn hoofd slingerde, maar er was geen houden aan. Ik gaf hem geen kans om me met nog een paar flauwe argumenten om de oren te slaan en rende naar buiten, naar het bos, recht in de armen van de oude eik. Ik maakte me zo klein mogelijk. Ik voelde me getroost in dat veilige nest. Mijn hoofd werd langzaam weer helder. Ik moest iets doen. Maar eerst

moest ik weten hoe de vork in de steel zat. Wie kon ik vertrouwen? Vroeger zou ik naar mijn vader zijn gerend. Vroeger kon mijn vader al mijn vragen beantwoorden. Maar hij heeft de laatste jaren veel van zijn almacht verloren. En dit probleem ging waarschijnlijk zijn krachten te boven. Dit moest mijn gevecht worden. Als het moest, zou ik alleen vechten. De avond viel snel, de lucht zag er grimmig grijs uit. Het geluid van zaagmachines in mijn verbeelding maakte me bang en eenzaam. Ik bleef de hele nacht in het bos. Rillend. Denkend. En uiteindelijk slapend.

Toen de vroege vogels mij wekten, drongen de eerste zachte zonnestrallen door de dichte kruinen van de bomen. Kreunend ging ik overeind zitten, zo stijf als een plank. Ik wreef de slaap uit mijn ogen. De wereld zag er wazig uit. Ik zocht naar mijn bril, die ergens tussen de afgevallen bladeren en eikels lag. Ik zette hem op en raapte een eikel op. Uit zo'n kleine vrucht kon een reus van een boom groeien. Ik keek naar boven. Het was een ongelooflijk mooie ochtend. De zon bracht de herfsttinten tot leven. Het bos leek in brand te staan. Zo levend, zo vurig. Het bos moest blijven. Ik moest die vandalen stoppen.

Mijn maag rammelde, dus ging ik naar huis. Ik had er geen moment aan gedacht dat mijn ouders ongerust zouden

zijn. Maar dat maakten ze me duidelijk toen ik nauwelijks binnen was.

‘WAAR ZIT JE VERSTAND? NAGEL AAN MIJN DOODSKIST!’

‘NAAR JE KAMER!’

‘Maar...’

‘NAAR JE KAMER! OF MOET IK JE BRENGEN EN VASTBINDEN?’

Geen conversatie mogelijk. Als volwassenen fouten maken, dan zijn het altijd de omstandigheden die tegen zitten. Als jongeren fouten maken, dan is het hun eigen schuld. Makkelijk. Goed, dan maar op hun manier. Ik liep stampend de trap op en gooide de deur met een klap dicht. Beneden nam het aantal decibels nog toe. Geweldig. Nu hadden mijn ouders ruzie over mij. Ruzie zonder dat ze wisten wat er aan de hand was. Dat kon ik niet over mijn kant laten gaan. Ik was zestien. Ik kon me voor mijn eigen daden verantwoorden. Ik spurtte weer naar beneden en stormde de woonkamer binnen. Mijn vader en moeder stonden als twee sumoworstelaars tegenover elkaar, klaar om toe te slaan.

‘Stop daarmee!’ zei ik. Meteen had ik alle aandacht. ‘Ik wil jullie niet storen in jullie gesprek. Maar als het over mij gaat, wil ik ook een woordje meespreken.’

Het gezicht van mijn vader werd paars. Dat was geen goed

teken. De woede van mijn vader kon even verwoestend zijn als een orkaan van 12 beaufort. Ik zette me schrap. Laat maar komen pa, dacht ik. Al voelde ik mij niet bepaald dapper. Maar mijn vader zweeg en beende de kamer uit. Mijn moeder schonk mij één korte blik. Meer dan genoeg. Ik raad alle moeders aan om zuinig met die gekweldde blikken om te springen. Mijn hart sprong bijna uit mijn borstkas van wroeging. De enige die de weken daarna nog een vriendelijk woord voor mij over had, was Maya. Waarvoor dank.